

Всички се спогледаха. Това беше най-близкото до ума. Анна бе свободна, млада, хубава. Защо трябваше да се даде детето, а не майката?

Вдовицата наведе свенливо очи. Тя знаеше, че никога баща ѝ няма да се съгласи този българин да му стане зет и с това да добие права върху византийския престол. Освен това тя не харесваше буйния нрав на чужденеца, свекнала с ласкателствата и угодничествата на женствените ромейски патрици. А отдавна вече красивият Теодор Ласкарис бе спечелил тайно сърцето ѝ. И ^{за} (да спаси баща си от мъчителния отказ, тя побърза да разреши въпроса:

- Решила съм никога вече да не се омъжвам, пазейки свято паметта на покойния си съпруг.

Алексей и Евфросина си отдъхнаха. Анна бе разрешила умело въпроса. И за да спечели доверието на българина, та да може да му служи по-преданно срещу сънародниците си, василевсът добави: - Анна е още доста млада. Има време, за да промени мнението си. Във всеки случай аз те считам за свой най-близък сродник. Бъдните дни ще покажат съдбата ти.

Той подаде ръката .

На Иванко не оставаше друго, освен да се подчини. Той се поклони дълбоко. Целуна пръстена на императора. След това се наведе още по-ниско и докосна устни до края на ^и Анината копринена мантия. Сините му очи се отправиха с гореща молба към прекрасното лице на порфирородната.

Анна се усмихна.

И в тая усмивка българинът видя някакво обещание.

Оставаха още няколко часа докато корабът спре при Мурса. Търговецът на мед и кожи гледаше с напрегнато любопитство по по-